

De veilige haven

De 'Vrede Sint-Willibrordus' was in Antwerpen de meest bekende parochiezaal waar ieder jaar een spannend toneelstuk werd opgevoerd. We woonden er ver af, maar als het een programma voor kinderen was, sloegen we geen enkele voorstelling over. Ook in andere parochies floreerde het amateurtheater. In een daarvan stond mijn moeder mee op de planken. Dat gebeurde alleen in stukken voor volwassenen zodat wij haar nooit in een of andere rol te zien kregen. Behalve die ene, onvergetelijke keer.

Normaal werden wij op repetitieavonden opgevangen door onze grootouders die op de tweede verdieping van ons huis woonden. Maar die ene, bijzondere keer was bomma ziek en nam mama ons tegen wil en dank mee naar de parochiezaal. Het was vreemd haar op het podium te zien. Ze speelde de rol van een huisvrouw die plots verneemt dat haar man verongelukt is. Ze maakte een schrikbeweging en sloeg radeloos haar handen voor haar mond. Ik was oud genoeg om te begrijpen dat ze deed alsof. Maar toch had het iets verontrustends: ik voelde angst, niet om het drama dat zich op de scène afspeelde, maar omdat de vrouw op het podium niet echt mijn mama meer was. Ze bewoog zich anders, sprak woorden met een vreemde stem, ze maakte gebaren die niet van haar waren. Ze zag er wel uit als mama, maar niet als de MIJNE, de enige echte. Ze had me verlaten. En nee, dat was niet haar schuld, wel die van die onbekende mensen op het podium. Die hadden haar afgepakt. Ik was haar kwijt.

Hoe het afliep weet ik niet meer. Allicht was het een superblij weerzien en stapte ik opgelucht aan haar hand naar huis.

Ik vraag me soms af waar die angst vandaan kwam. Ik was geen kind dat aan moeders rokken hing, veeleer een wildebras die er graag alleen op uit trok. En dan toch dat moment van irrationele angst, dat verlamvend gevoel van verlatenheid.

Misschien had het te maken met de sterke behoefte aan geborgenheid die jonge kinderen altijd en in de eerste plaats van hun ouders verwachten. Ouders die er zijn, elk op een manier die je als kind door en door kent. Ouders als een vertrouwde haven voor hun kinderen die er met hun scheepje aangemeerd liggen. Die bootjes mogen rukken aan de touwen, wild dansen op het water, zich lostrekken en zelfs ongehoorzaam wegvaren. Ze weten immers dat ze altijd mogen weerkeren. Zonder angst want voor hen blijft de haven altijd open.

Ik heb het voorval in de theaterzaal nooit aan mijn moeder verteld, maar denk dat ze mijn angst begrepen zou hebben. Want zij was een sterke haven die haar bootjes door en door kende. Ook het mijne.

T.S.